

Geniu pierdut

Irina Dumitru

Capitolul 1

Ținându-și genunchii la piept, Ariana privea în gol, după ce tocmai își epuizase ultimele lacrimi. Regreta că îi transmisese și prietenului ei starea de spirit pe care o avea. Totuși, încă nu reușea să o depășească și să-și găsească forța de a continua. Era blocată în lumea gândurilor autodistructive, însă ritmul grăbit al cuvintelor lui Mark o trezi din reverie, după o lungă perioadă în care au stat tăcuți.

— Un om are în medie șaizeci de mii de gânduri într-o zi, dintre care optzeci și cinci la sută sunt negative.

— O, Mark, și ziceau că ești prost...

Tânărul de șaptesprezece ani se plimba în cerc, balansându-și trupul, de la mijloc în sus, înainte și înapoi, murmurând neîncetat:

— Eu nu sunt prost! Eu nu sunt prost! Eu nu sunt prost!

Tonul lui aducea mai degrabă a țipăt. Ariana se ridică în picioare și încercă să-l cuprindă cu brațele. Altă dată ar fi reușit să-l imobilizeze.

Când erau mici și se supăra din cine știe ce motiv, era singura care putea să-l liniștească. Acum se simțea mică, pe lângă corpul bine construit al bărbatului în devenire. Pe tâmpilele lui, broboane mici de sudoare licăreau în lumina oarbă a neonului amplasat pe tavanul înalt al camerei. Nu era de-ajuns cât să concureze cu întunecimea serii. Prin fereastra rabatată, se strecura un iz floral, adus de suflarea brizei de vară. Adierea răcorea spiritele inflamate, coborându-le temperatura corporală și ascuțindu-le simțurile:

— Hei, nu ești prost, ești un geniu, ok? Cum ai spus și tu, oamenii au multe gânduri urâte despre ceilalți. De pildă, cine a putut să zică așa ceva despre tine.

— Am un IQ de o sută șaizeci și doi. Sunt un geniu. Nu sunt prost.

— Am stabilit deja asta. Ești cel mai deștept om pe care-l cunosc. Uite, mai devreme plângeam și acum, nu știu cum, am ajuns să te consolez eu pe tine.

— Eu sunt inteligent, da. Plângeai degeaba. Ți-am spus eu, plângeai degeaba. Nu merită.

Adolescenta se luminează la față, auzindu-l. Știa și ea prea bine că nu merita să plângă pentru niciun băiat.

— Vrei să mergem la trenuri? Întrebă el deodată.

— Nu mai suntem copii. Sau, știi, ai dreptate, se răzgândi ea, o sclipire de ceva, poate din persoana care fusese odată, aprinzându-i-se în ochi. Mi-ar prinde bine puțin aer curat și cred că și ție. Așteaptă-mă puțin!

Tânăra intră în baie, făcu un duș rapid, apoi se șterse cu un prosop curat și își cufundă nasul în el, izbucnind în plâns. Era dezamăgită de cel în care avusese încredere, dar, mai ales, de ea, de ceea ce ajunsese. Până acum o jumătate de an, fusese o fată normală, cu hobby-uri plictisitoare pentru ceilalți, cu puțini prieteni, printre care Mark, cel cu care pierdea cea mai mare parte a timpului. În general, n-a prea interesat-o ce cred alții despre ea, dar o durea să audă vorbe sau critici la adresa amicului ei. El era

deosebit și restul universului nu putea să vadă asta. Era singurul din întreaga lume care nu o judeca; însă ea nu fusese o prietenă bună. De când Owen intrase în viața ei, își abandonase amicul, care era acum mai închis în sine ca niciodată. Și nu era singurul lucru pe care îl făcuse. Devenise pur și simplu altă persoană. Ea, care nu pusese vreodată accent pe aspectul fizic, acum folosea machiaj accentuat în fiecare zi, încercând să pară altcineva, „un om în rând cu lumea”, așa cum o doreau alții.

Prosopul murdar de mascara și fard o trezi la realitate: era doar o mască pe care o afișase pentru el. Ea nu avea nevoie nici de extensii de unghii, nici de fond de ten. Va fi din nou ea, omul simplu, cu aspirații înalte, cea care visează să fie artist.

„Artist, auzi la ea! Termină odată cu prostiile astea! Poartă-te și tu normal, o dată în viață!”, îi zicea Owen mereu, reproșându-i timpul pierdut cu opțiunile de artă. Asta o deranja cel mai mult: de cinci luni nu mai pictase. Lacrimile i se prelingeau pe fața mânjită de negreală, până înspre gât.

— Trece trenul la 19:24. O să îl pierdem. Mergem odată? Stai de unsprezece minute și cincizeci și patru de secunde în baie, zise Mark, ciocănind insistent.

— Vin acum. Stai, așteaptă-mă să mă demachiez! Nu pierdem nimic.

Dincolo de ușă, Mark se agita de colo-colo, într-un tipar ritmic pe care doar el îl înțelegea. Simțea matematica vie în stereotipurile lui, uneori chiar i se părea că-i spune o melodie pe care el trebuie să o descifreze, însă acum nu putea să asculte notele Universului. O văzuse pe Ari suferind, iar asta îl deconcentra de la „lucrurile esențiale” - fizica. Ariana nu merita să plângă pentru cineva cu gânduri negative, care se purtase urât atât cu ea, cât și cu el, Mark- băiatul autist. Îi spusese cândva retardat, or el era geniu. El cunoștea valoarea lui π ¹ până la primele

¹ Numărul π (adesea scris **pi**) este o constantă matematică a cărei valoare este raportul dintre circumferința și diametrul oricărui cerc într-un spațiu euclidian; este aceeași valoare ca și raportul dintre aria unui cerc și pătratul razei sale. Simbolul π a fost propus pentru prima oară de matematicianul galez William Jones în 1706. Valoarea constantei este egală aproximativ cu 3,14159 în notația zecimală obișnuită (vezi tabelul din dreapta pentru reprezentarea în alte baze).

o sută de mii de zecimale, de la cap la coadă și de la coadă la cap. Fusese acceptat la Universitate încă de la doisprezece ani și la treisprezece ani își dăduse doctoratul în fizică cuantică. Nu avusese un parcurs ușor, ceilalți privindu-l mereu ca pe o ciudățenie a naturii; dar pe el nu l-a deranjat asta. Îi plăcea singurătatea. Nu suporta aglomerațiile și gălăgia. Singurele două lucruri pe care le iubea pe lume erau știința și Ariana. Pentru ea rămăsese în orașelul acela de provincie, unde cel mai stimulant lucru pentru creierul său era să îi privească ochii.

— Sunt aproape gata. Dă-te, să nu te lovesc cu ușa când ies!

— Dar de ce e pe invers?

— Cine?

— Ușa. De ce e montată invers? De ce se deschide înspre exterior?

— A, nu știu. Nu așa trebuia să fie? Nu m-am gândit niciodată la asta, zise ea apărând în prag.

π este una dintre cele mai importante constante din matematică și fizică: numeroase formule din matematică, inginerie și alte științe implică folosirea lui π . -sursă- wikipedia.

Purtând o pereche de jeanși și tricoul ei vechi, pe care își pictase semnul păcii, Ariana ieși din baie cu fața proaspăt demachiată și spălată. Avea încă ochii roșii și umflați, semn că plânsese. Chiar și așa, emana aceeași frumusețe, fără nimic artificial.

Își căută prin dulap perechea ei norocoasă de teniși, care, desigur, erau vechi și jerpeliți, însă mai mergeau. Cu ei fusese încălțată în ziua în care celebrul pictor Jean Gavron îi remarcase lucrarea printre sutele afișate. Fusese un moment unic. Îi zisese: „Ești un talent!”, atât. Privirile întregii școli se întorseseră către ea. Era mai mult decât și-ar fi putut imagina vreodată. Ea, Ariana, un talent! Ce mai amintiri avea împreună cu vechile ei încălțări! Cum a putut să fie atât de...? Nici nu știa cum fusese atât de proastă, încât să facă bătăături la picioare, chinuindu-se să meargă cu pantofiorii cu toc, atât de incozi.

— De ce te uiți așa la mine? întrebă ea.

— Am observat că ești îmbrăcată cu tricoul tău vechi și tenișii norocoși. Nu i-ai mai purtat din

12 aprilie, din ziua în care ai avut test la engleză din literatura romantică.

Atât de mult timp? Nici nu-și dăduse seama. Faptul că și Mark a remarcat o întrista, căci el nu observa de obicei aspectul fizic al cuiva sau hainele pe care le poartă. Lucrul acesta o făcea să se gândească mai mult la toate greșelile pe care le făcuse în ultima vreme.

— E frumos topul, nu? E cam jerpelit, da' încă e bun. Mă simt bine în el, mă reprezintă.

— Mai vorbești mult? Trece trenul. Ți-am spus că e la 19:24. Vrei să-l rătăm?

— Of, hai, domnule! Să mergem! Ziceai că eu vorbesc mult...

Ariana nu se supăra niciodată când Mark o repezea. Știa că nu o face din răutate sau pentru că ar avea ceva personal cu ea. Se cunoșteau de prea multă vreme, ca să se mai supere. Erau prieteni, dacă se poate spune așa, încă de la grădiniță. El a fost mereu special. A vorbit prima oară abia pe la cinci ani și, fiind vecini, iar mamele lor prietene, era

obligată să-i stea în preajmă. O perioadă doar au stat alături, fără să se joace. Ea ar fi vrut, dar el părea plecat undeva, în lumea lui. Treptat, însă, a început să fie conștient de prezența ei și să comunice.

— Știi să vorbești? Credeam că nu poți. Da, e o mașină, e a ta, ia-o. Mașină! Zi și tu!

— Mașină, mașină, mașină.

— Bravo, Mark! Știam eu că poți! Hei, nu o desface în bucăți! Ți-am adus-o cadou, ca să te joci cu ea! Ce-i faci? O chem pe mami, dacă nu te oprești! Nu mă auzi?! Stai, am zis!

— Mașină, mașină.

— De ce vrei s-o desfaci? Ai rupt-o! Nu mai e bună. Nu mi-o da acum mie, că nu am ce face cu ea stricată! Unde te duci? A, îmi dai alta. Îi pui capota ei pe mașina verde? Bravo! Ești foarte deștept.

— Mașină.

— Mi-o dai ca să ne jucăm amândoi? Mulțumesc!

Tatăl lui Mark obișnuia să îi ia pe amândoi și să îi ducă la depou. Stăteau cu orele, uitându-se la

trenurile care staționau acolo. Mark era pur și simplu fascinat de acestea. Le învățase chiar și orarul și se supăra dacă se abătea de la rutina lui de a le vedea.

Ariana își luă o sticlă cu apă de pe masă și o trânti în micul ei rucsac. Aici își ținea în mod normal echipamentul de urgență. De când începuse și ea să iasă de una singură, fără părinți, tatăl ei insistase să poarte după ea întotdeauna apă, un fruct și spray-ul paralizant. Că era puțin exagerat, Ariana o știa prea bine, dar așa era el.

Ieșiră pe ușa dormitorului ei, coborâră scările până în living, unde mama Arianei aranja în cutii și în saci menajeri lucruri vechi de prin casă, care nu mai erau de folos. Unele mergeau în pod, iar altele la gunoi. Cu părul lung, prins neglijent într-un coc în vârful capului, purtând un tricou verde, pătat de clor la poale și pantaloni negri, decolorați de la uzură, aceasta încerca să grăbească lucrul, pentru a termina până la sosirea soțului. I-ar fi plăcut să fie mai

cochetă, să aibă timpul sau cheful de a se pieptăna, de a face ceva și pentru sine. Momentan nu era decât menajera multifuncțională a casei, cea care se ocupa de copii, de educația lor, de gătit și de jobul ei, atunci când exista vreo porțiță. Nu era o persoană organizată, dar făcea imposibilul pentru a se autodepăși. Era deja obișnuită cu criticile constante ale soțului său. Trecuseră prea mulți ani în care avusese parte de ele, așa că acum era imună.

— Să nu-mi arunci plușurile! Le păstrez, zise adolescenta.

— Nu le arunc, doar le organizez. E așa harababură în casă! Ar trebui să mă ajuți! Ai văzut ce ordonat e Mark!

— Nu pot acum, plec cu el la depou. Să nu mă așteptați la cină! Și Mark e obsedat. N-aș putea niciodată să fiu așa.

— Îmi place ordinea, mă liniștește. E singurul lucru care guvernează Universul.

— Mulțumesc pentru iluminare, Einstein! Acum o să mă pună să fac curat în fiecare zi. Hai să mergem! Am plecat, mamă. Ciao!